

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ženy Svatých posledních dnů jsou úžasné!

Mnohé z toho, čeho v této Církvi dosahujeme, přichází díky nesobecké službě žen.

Spisovatel a historik Wallace Stegner psal o stěhování mormonů a o jejich shromáždění v údolí Solného jezera. Naši víru nepřijal a v mnoha ohledech byl kritický; přesto však na něj udělaly dojem oddanost a hrdinství prvních členů naší Církve, obzvláště žen. Prohlásil: „Jejich ženy byly úžasné.“¹ Já dnes tento názor potvrzuji. Naše ženy Svatých posledních dnů jsou úžasné!

Bůh do žen vložil božské vlastnosti v podobě síly, ctnosti, lásky a ochoty obětovat se pro výchovu budoucích generací Jeho duchovních dětí.

Jedna nedávná studie provedená ve Spojených státech tvrdí, že ženy všech vyznání „věří v Boha vroucněji“ a navštěvují bohoslužby častěji než muži. „Téměř ve všech ohledech jsou pobožnější.“²

Tento závěr mě nijak nepřekvapil, zvláště když pomyslím na ústřední úlohu rodin a žen v naší Církvi. Naše nauka je jasná: Ženy jsou dcery našeho Nebeského Otce, který je miluje. Manželka je rovna svému manželovi.

Manželství vyžaduje naprosté partnerství, kde manželka a manžel pracují bok po boku na uspokojení potřeb rodiny.³

Víme, že ženy čelí mnoha výzvám, dokonce i ty, které se snaží žít podle evangelia.

Odkaz pionýrských sester

Hlavním rysem v životě našich pionýrských předků byla víra sester. Ženy mají z božské podstaty větší talent a pocit odpovědnosti za domov a děti a výchovu doma i při jiných příležitostech. V tomto světle je víra sester, které byly ochotny opustit domov a vydat se přes pláně do neznáma, inspirující. Pokud bychom měli určit jejich nejvýznačnější vlastnost, byla by to jejich neotřesitelná víra ve znovuzřízené evangelium Pána Ježíše Krista.

Hrdinské záznamy o tom, co tyto pionýrské ženy obětovaly a čeho dosáhly, když přecházely pláně, jsou pro Církev neocenitelným odkazem. Dojímá mě příběh Elizabeth Jacksonové, jejíž manžel Aaron zemřel po

posledním překročení řeky Platte v Martinově výpravě ručních vozíků. Napsala:

„Nebudu se snažit popsat své pocity, když jsem se stala vdovou se třemi dětmi za tak trýznivých okolností. ... Věřím, že ... mé utrpení kvůli evangeliu bude posvěceno pro mé dobro. ...

[Obrátila] jsem se na Pána, ... Toho, který slíbil, že bude vdově manželem a sirotkům otcem. Obrátila jsem se na Něho a On mi přišel na pomoc.“⁴

Elizabeth řekla, že tento záznam psala jménem těch, kteří prošli podobnými zkušenostmi, s nadějí, že budoucí generace budou ochotny snášet a obětovat všechno pro království Boží.⁵

Ženy v dnešní Církvi jsou silné a statečné

Jsem toho názoru, že ženy v dnešní Církvi tuto výzvu naplňují a jsou v každém směru právě tak silné a věrné. Vedoucí kněžství této Církve na všech úrovních s vděčností oceňují službu, oběti, oddanost a přínos našich sester.

Mnohé z toho, čeho v této Církvi dosahujeme, přichází díky nesobecké službě žen. Ať v Církvi nebo v rodině, je úžasné pozorovat, jak kněžství pracuje ruku v ruce s Pomocným sdružením v dokonalém souladu. Takový vztah je jako dobře sehraný orchestr a výsledná symfonie inspiruje každého z nás.

Když jsem byl nedávno pověřen účastí na konferenci kůlu Mission Viejo v Kalifornii, dojala mě zpráva o jejich silvestrovském tanečním večeru pro mladé ze čtyř kůlů. Po skončení večera byla nalezena kabelka, a nebylo jasné, komu patří. Podělím se s vámi o část toho, co vyprávěla sestra Monica Sedgwicková, presidentka Mladých žen kůlu Laguna Niguel: „Nechtěli jsme nijak slídit; byla to něčí

osobní věc! Tak jsme ji opatrně otevřeli a vyndali jsme to první, co bylo na vrchu – doufajíc, že to ukáže na majitelku. A ukázalo, ... i když ne tak úplně – byla to brožurka *Pro posílení mládeže*. Páni! To už nám o majitelce cosi prozradilo. Pak jsme sáhli pro další věc – malý zápisník. Ten nám už určitě poskytne odpověď – ale ne takovou, jakou jsme očekávali. Na první straně byl seznam oblíbených veršů z písem. Dále tam bylo pět stran pečlivě popsaných veršů a osobními poznámkami.“

Sestry okamžitě chtěly tuto věrnou mladou ženu poznat. Tak znovu sáhly do kabelky, aby zjistily majitelku. Vyndaly mentolové bonbony, mýdlo, krém a hřebec. Líbí se mi, jak to okomentovaly: „Z úst jí vycházejí jen dobré věci; má čisté a jemné ruce; a pečuje o sebe.“

Dychtivě očekávaly další poklad. Vyndaly peněženku pečlivě vlastnoručně vyrobenou z kartonu od džusu, v níž byly v zabaleném pytlíčku nějaké peníze. Sestry zvolaly: „Á, je kreativní a na vše připravená!“ Připadaly si jako malé děti o štedrém večeru. To, co vytáhly pak, je překvapilo ještě více – recept na německý čokoládový dort s poznámkou, že ho má udělat

na kamarádky narozeniny. Téměř vykřikly: „Umí VYTVÁŘET DOMOV! A myslí na druhé a slouží jim.“ Pak, ano, konečně něco, co ukázalo, o koho jde. Vedoucí řekly, že pocitovaly veliké požehnání z toho, že „mohly být svědky tichého příkladu mladé dívky žijící podle evangelia“.⁶

Tento příběh ilustruje oddanost našich Mladých žen církevním měřítkům.⁷ Je to také příklad starostlivých, vnímavých a oddaných vedoucích Mladých žen po celém světě. Jsou úžasné!

Sestry hrají klíčovou roli v Církvi, v rodinném životě i jako jednotlivci, a tato role je v plánu Nebeského Otce zásadní. Mnohé z těchto zodpovědností jim neposkytují finanční náhradu, ale poskytují jim pocitu zadostiučinění a z pohledu věčnosti jsou důležité. Nedávno jedna milá a velmi schopná žena z redakce jedné novin požádala o popis toho, jakou roli hrají v Církvi ženy. Bylo jí řečeno, že všichni vedoucí v našich kongregacích jsou *neplacení*. V tom přerušila rozhovor a řekla, že její zájem nyní značně klesl. Řekla: „Nemyslím si, že ženy potřebují další *neplacená* místa.“

Vysvětlili jsme jí, že nejdůležitější organizací na zemi je rodina, v níž

jsou „otcové a matky ... rovnocenní partneři“⁸. Ani jeden z nich za to není placen, ale jejich požehnání jsou nepopsatelná. Samozřejmě jsme jí řekli o organizacích Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek, které jsou vedeny ženami-presidentkami. Vysvětlili jsme, že již od našich začátků se muži i ženy modlí, zajišťují hudbu, pronášejí kázání a zpívají ve sboru, dokonce i na shromáždění svátosti, našem nejposvátnějším shromáždění.

Nedávno vydaná a věhlasná kniha, *American Grace [Americká milost]*, pojednává o ženách mnoha vyznání. Píše se v ní, že ženy Svatých posledních dnů jsou jedinečné, protože jsou nadměru spokojeny se svou úlohou ve vedení Církve.⁹ Kromě toho, ze všech zkoumaných náboženství vykazují Svatí posledních dnů jako celek, muži i ženy, největší oddanost své víře.¹⁰

Naše ženy jsou úžasné nikoli proto, že se jim daří vyhýbat se těžkostem života – právě naopak. Jsou úžasné díky tomu, jak životním zkouškám čelí. Navzdory překážkám a zkouškám, které život přináší – ať jde o manželství nebo naopak jeho absenci, o rozhodování jejich dětí, chatrné zdraví, o nedostatek příležitostí a mnoho dalších problémů, ženy zůstávají

obdivuhodně silné a neochvějně a věrně víře. Naše sestry v celé Církvi neustále „[pomáhají] slabým, [pozdvíhují] ruce, které jsou skleslé, a [posilují] kolena zemdlená“¹¹.

Jedna presidentka Pomocného sdružení, která na tuto neobyčejnou službu poukázala, řekla: „I když sestry slouží, stále si říkají: ‚Kdybych toho tak jen mohla udělat více!‘“ Ačkoli nejsou dokonalé a všechny čelí různým osobním těžkostem, jejich víra v milujícího Otce v nebi a jejich ujištění o Spasitelově smírné oběti prostupuje jejich život.

Úloha sester v Církvi

Během posledních tří let První předsednictvo a Kvorum Dvanácti usilovalo o vedení, inspiraci a zjevení, zatímco jsme se radili s vedoucími kněžství a pomocných organizací a pracovali na nových církevních příručkách. V průběhu této práce jsem pocítoval ohromující vděčnost za zásadní roli, kterou v minulosti hrály a i nyní hrají sestry, vdané i svobodné, v rodině i v Církvi.

Všichni členové Církve Ježíše Krista mají „[pracovat] na jeho vinici pro spasení duší lidských“¹². „Práce spasení zahrnuje misionářskou práci členů, udržení obrácených, aktivizaci méně aktivních členů, chrámovou práci a rodinnou historii, ... výuku evangelia“¹³ a péči o chudé a potřebné¹⁴. Tuto práci má v první řadě na starosti rada sboru.¹⁵

Konkrétně se v nových příručkách počítá s tím, že biskupové, kteří jsou vnímaví vůči aktuálním potřebám, budou delegovat více zodpovědností. Je třeba, aby členové věděli, že biskupové byli poučeni, aby delegovali. Je třeba, aby členové podporovali biskupa, který se touto radou bude řídit. To biskupovi umožní trávit více času s mládeží, mladými svobodnými

dospělými a s jeho vlastní rodinou. Vedoucím kněžství a pomocných organizací a jednotlivým mužům i ženám bude delegovat i další důležité zodpovědnosti. Na úlohu ženy v domově se v Církvi nahlíží s velikou úctou.¹⁶ Když matka obdrží církevní povolání, které je časově náročné, otec často obdrží méně náročné povolání, aby byla v životě rodiny zachována rovnováha.

Před několika lety jsem se zúčastnil konference kůlu na Tonze. V neděli dopoledne byly první tři řady v kapli zaplněny muži ve věku 26 až 35 let. Domníval jsem se, že jde o mužský pěvecký sbor. Ale když přišla na řadu oznámení, každý z těchto 63 mužů se postavil, zatímco byla čtena jejich jména, aby jim byla vyjádřena podpora k vysvěcení k Melchisedechovu kněžství. Byl jsem potěšen i udiven.

Po skončení zasedání jsem se zeptal presidenta Mateakiho, presidenta kůlu, jak tohoto zázraku dosáhl. Řekl mi, že během schůzky rady kůlu hovořili o reaktivizaci. Presidentka Pomocného sdružení kůlu, sestra Leinata Va'enukuová, se tehdy zeptala, zda by mohla něco říct. Zatímco mluvila, Duch tomuto presidentovi potvrdil, že to, co navrhovala, je správné. Uvedla, že v jejich kůlu je velké množství

úžasných mladých mužů, kterým je kolem 30 a 40 let a kteří nesloužili na misii. Řekla, že mnozí z nich vědí, že zklamali biskupa a vedoucí kněžství, kteří je důrazně povzbuzovali ke službě na misii, a tak se nyní cítí jako druhořadí členové Církve. Podotkla, že tito mladí muži již přesáhli věk pro službu na misii. Řekla, že je má ráda a že má o ně starost. Vysvětlila, že všechny spásné obřady jsou jim stále ještě k dispozici a že by se vedoucí měli zaměřit na vysvěcení ke kněžství a na obřady chrámu. Dodala, že ačkoli někteří z těchto mladých mužů jsou stále svobodní, většina z nich se oženila s úžasnou ženou – některé jsou aktivní, některé neaktivní, a některé nečlenky.

Po podrobné diskusi bylo na radě kůlu rozhodnuto, že nositelé kněžství a ženy z Pomocného sdružení podají pomocnou ruku, aby tyto muže a jejich manželky zachránili, zatímco biskupové budou trávit více času s mladými muži a mladými ženami ve svých sborech. Ti, kteří byli do této záchrany zapojeni, se soustředili v první řadě na přípravu bratrů na kněžství, věčné manželství a spásné obřady chrámu. Do dvou let po té konferenci, kde byla těmto 63 mužům vyjádřena podpora k vysvěcení k Melchisedechovu kněžství, byli

Kyjev, Ukrajina

téměř všichni obdarováni v chrámu a jejich manželky k nim byly připečetěny. Tento příběh je jen jedním příkladem toho, jak klíčové jsou pro práci spasení v našich sborech a kůlech sestry, a jak napomáhají získat zjevení, zvláště v rodinných a církevních radách.¹⁷

Úloha sester v rodině

Jsme si vědomi toho, že proti ženám a rodinám brojí obrovské síly. Nedávné studie naznačují, že oddanost manželství klesá a stejně tak i počty dospělých, kteří sňatek uzavírají.¹⁸ Pro některé se manželství a rodina stávají „volitelnou záležitostí namísto ústřední zásadou spravující naši společnost“¹⁹. Ženy stojí před mnoha volbami a je třeba, aby s modlitbou zvažovaly všechna rozhodnutí, která činí, i to, jak tato rozhodnutí ovlivní rodinu.

Když jsem byl vloni na Novém Zélandu, četl jsem v novinách v Aucklandu o ženách, ne naší víry, které se právě s tímto potýkají. Jedna matka si uvědomila, že v jejím případě bylo rozhodnutí, zda bude pracovat, nebo zůstane doma, ve skutečnosti o tom, zda si pořídí nový koberec a druhé auto, což vlastně nepotřebovala. Jiná žena ale měla pocit, že největším nepřítelem „šťastného rodinného

života není placená práce – ale televize“. Řekla, že v rodinách není nouze o televizi, ale o společný čas.²⁰

Toto jsou velmi citlivá a osobní rozhodnutí, ale jsou dvě zásady, které máme mít stále na paměti. Zaprvé – žádná žena nemá nikdy pocítovat potřebu se omlouvat nebo mít pocit, že její přínos je méně významný, protože své prvořadě úsilí věnuje výchově a výživě dětí. V plánu našeho Nebeského Otce nemůže být nic důležitějšího. Zadruhé – všichni si musíme dát pozor, abychom nesoudili nebo se nedomnívali, že sestry jsou méně udatné, pokud se rozhodnou pracovat mimo domov. Zřídka kdy chápeme nebo si plně uvědomujeme situaci druhých. Manžel a manželka se mají s modlitbou společně radit a rozumět tomu, že jsou za svá rozhodnutí zodpovědny před Bohem.

Soucítíme s vámi, oddanými sestrami, které jste osamoceným rodičem, z jakéhokoli důvodu, a vážíme si vás. Proroci se vyjadřují jasně, že „mnoho rukou je připraveno vám pomáhat. Pán vůči vám není lhostejný. A Jeho Církev také ne.“²¹ Přál bych si, aby Svatí posledních dnů byli v popředí, pokud jde o vytváření takové atmosféry na pracovišti, která bude vnímavější a vstřícnější k ženám

i mužům v jejich rodičovských zodpovědnostech.

Vy, statečné a věrné svobodné sestry, prosím vezte, že vás máme rádi a vážíme si vás a ujišťujeme vás, že vám nebude odepřeno žádné věčné požehnání.

Emily H. Woodmanseeová, úžasná pionýrská sestra, napsala text k písni „Jak sestry v Sionu“. Správně prohlašuje, že „úloha andělů náleží ženám“²². To bylo popsáno jako „nic jiného, než plnění přímých a bezprostředních příkazů našeho Otce v nebi, a to je tím darem, který sestry se ctí přijímají“²³.

Drahé sestry, máme vás rádi a obdivujeme vás. Vážíme si vaši služby v Pánově království. Jste úžasné! Jsem zvláště vděčný za ženy ve svém životě. Svědčím o skutečnosti Usmíření, božskosti Spasitele a Znovuzřízení Jeho Církvě. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam a David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. *Viz Handbook 2: Administering the Church* (2010), oddíl 1.3.1; viz také Mojžíš 5:1, 4, 12, 27.
4. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.

President Henry B. Eyring

První řádce v Prvním předsednictvu

5. Viz „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford“, Utah State Historical Society, Manuscript A 719; „Remembering the Rescue“, *Ensign*, Aug. 1997, 47.
6. Sloučeno a zkráceno z e-mailu, který napsala Monica Sedgwicková, presidentka Mladých žen kůlu Laguna Niguel Kalifornie, a z proslovu, který pronesla Leslie Mortensenová, presidentka Mladých žen kůlu Mission Viejo Kalifornie.
7. Z článku nazvaného „Why Do We Let Them Dress Like That?“ (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3); jedna pozorná židovská matka obhajuje měřítka pro oblékání a mravní čistotu a vyzdvihuje příklad mormonských žen.
8. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
9. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 244–245.
10. Viz Putnam a Campbell, *American Grace*, 504.
11. Nauka a smlouvy 81:5; viz také Mosiáš 4:26.
12. Nauka a smlouvy 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), str. 22.
14. Viz *Handbook 2*, oddíl 6.1.
15. Viz *Handbook 2*, oddíl 4.5.
16. Viz Emily Matchar, „Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs“, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tato samozvaná feministka a ateistka tuto úctu uznává a říká, že je závislá na čtení blogů mormonských žen v domácnosti.
17. Z rozhovorů s prezidentem kůlu Tonga Ha'akame, Lehonitaim Mateakim (který následně sloužil jako prezident misie Papua Nová Guinea); a s presidentkou Pomocného sdružení kůlu Leinatou Va'enukuovou.
18. Viz D'Vera Cohn a Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage“, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Počet narozených dětí se v mnoha zemích rovněž výrazně snižuje. Nazývá se to „demografická zima“.
19. „A Troubling Marriage Trend“, *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, citát z článku na msnbc.com.
20. Viz Simon Collins, „Put Family before Money-making Is Message from Festival“, *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1996, 69; viz také Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church“, *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.
22. „Jak sestry v Sionu“, *ZNPPD 2*, č. 94.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. vyd. (2009), 338–339.

Příležitosti konat dobro

Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Drazí bratři a sestry, svým poselstvím bych rád vzdal čest a chválu tomu, co Pán udělal a dělá pro to, aby sloužil chudým a potřebným mezi svými dětmi na zemi. Miluje své potřebné děti a také ty, kteří chtějí pomáhat. A vytváří způsoby, jak požehnat těm, kteří pomoc potřebují, i těm, kteří ji budou poskytovat.

Náš Nebeský Otec slyší modlitby svých dětí, které po celé zemi úpěnlivě prosí o jídlo, aby se mohly najíst, o oblečení, aby se oblékly, a o důstojnost nabytou tím, že jsou schopny se postarat samy o sebe. Takové prosby k Němu přicházejí již od doby, kdy na zemi umístil muže a ženy.

O těchto potřebách se dovídáte v místě, kde žijete, i z celého světa. Vaše srdce je často pohnuto soucitem. Když narazíte na někoho, komu se nedaří najít si zaměstnání, pocítujete touhu pomoci. Pocítujete ji tehdy, když navštívíte domov vdovy a vidíte, že nemá co jíst. Pocítujete ji tehdy, když vidíte fotografie plačících dětí, jak sedí u trosk svého domu zničeného zemětřesením nebo ohněm.

Protože Pán slyší jejich pláč a pocítuje váš hluboký soucit s nimi, poskytuje již od počátku času možnosti, jak Jeho učedníci mohou pomáhat. Vyzývá své děti, aby zasvětily svůj

čas, prostředky i samy sebe a aby se k Němu připojily ve službě druhým.

Jeho způsob pomoci je občas nazýván životem podle zákona zasvěcení. V jiné době byl Jeho způsob nazýván sjednoceným řádem. V naší době je nazýván církevním programem sociální péče.

Název a podrobnosti těchto způsobů se mění tak, aby odpovídaly potřebám a okolnostem lidí. Avšak Pánův způsob pomoci těm, kteří mají časné potřeby, vždy vyžaduje lidi, kteří z lásky zasvěcují sebe i to, co mají, Bohu a Jeho dílu.

Vyzývá nás a přikazuje nám, abychom se podíleli na Jeho díle a pozvedali potřebné. Smlouvu, že tak budeme činit, uzavíráme ve vodách křtu a ve svatém chrámu Božím. Tuto smlouvu obnovujeme v neděli, když přijímáme svátost.

Mým dnešním záměrem je uvést některé příležitosti, které nám Pán poskytuje pro pomáhání potřebným. V tomto krátkém čase nemohu mluvit o všech. Mou nadějí je to, že obnovíte a upevníte svůj závazek jednat.

Existuje jedna píseň o oné Pánově výzvě k tomuto dílu, kterou si zpívám již od malička. V dětství jsem věnoval pozornost spíše její veselé melodii než síle jejích slov. Modlím se o to, abyste